

MAJAKOVSZKIJ:

RÉSZLET

itt az idő,
most már
szólhatok Leninről.
Nem azért,
mert a sebek
hegednek,
itt az idő,
mert a metsző
kínból
éles,
tudatos
gyötirelem lett.
Itt az idő,
jelszavait
újából viharítsd!
Csak lessük,
hogyan lábunknál
könny-pocsolya nő?
Lenin az élőknel
élőbb ma is.
Tudásunk ő –
fegyver
és erő.
Az ember –
szárazföldi sajka.
Míg életünk
elszalad,
oldalunkra
mindenféle-fajta
koszos kagyló
tapad.
Majd mikor
áttört
a vihar dühein,
leül
a napra,
s a zöld
hínár-szakállt,
s a málnaszín
medúza-nyálkát letisztogatja.
Én
Lenin
fényében tisztulok,
hogyan a forradalomban messzebb
tempózzak,
borzasztanak
e kötetnyi vers-sorok,
ahogy a gyermek
a hazugságtól borzad.

Félek, hogy elfedik
a fejére
varázsolt dicsfény-koronák
az igazít,
bölcset,
emberit,
Lenin
hatalmas homlokát.
A sok
felvonulás,
a mauzóleumi kegy-hely,
a hódolat
előírt rendje, félek,
hogyan elárasztja
émelyítő kenettel
a lenini
egyszerűséget.
Mint szemem világát,
féltem Lenint,
hogyan szirupos
szépséggel
fröcskölök tele.
Szívem szavaz –
írni kényszerít
a kötelesség megbízólevele.
Egész Moszkva
a fagyott föld
dübörgéstől remeg.
Tűz fölött görnyed,
ki átfagyott éjjel.
Mit tett ő?
Ki ő,
honnan jöhetett?
Miért
temetjük
ekkora tisztességgel?
Szavakat
veszek elő, emlékezéshez,
s egynek sem
mondom:
itt a helyeden vagy.
A világ
szó-műhelye
mily szegényes!

Honnan vegyem
a legalkalmasabbat?

Nálunk
hét nap a hét.

Nálunk
huszonnégy óra a nap.
Senki sem éli túl
a saját életét.

A halál
nem ismer pardonokat.

És ha
az órák kifogynak,
s az időt
a naptár se méri,

Azt mondjuk:
korszak,
azt mondjuk:
éra.

Ejjel
jön hozzánk
az álom,
napjaink
tetteket szülnék.

Szeretjük
a saját szitánkban
cipelni
a saját vizünket.

S ha mindnyájunk helyett
nagyneha
az események szálát
valaki kézbe veszi,

azt mondjuk:
„próféta”,
azt mondjuk:
„zseni”.

Igényeink
nem sokba kerülnek,
ha nem hívnak,
nem rontunk be a házba –

és ha tetszünk
a saját nejjünknek,
az már
a boldogság netovábbja.

S ha feltör,
aki tőlünk elütően
egybekovácsolta
testét-lelkét,
azt szurkálgatjuk:
„fejedelmi küllem”,
megcsodáljuk:
„istenadta tehetség”.

Az ilyen szó
bután
és okosan se szól.

Levegőben lóg
és füstként úszik el.

Ilyen héjből
magvat
ki nem hámozol.

Nem érzékelheti
a kéz sem a fej.

Ilyen röffel
Lenint
mérni hogy is lehetne!
Hisz bárki
sajátszemüleg
látta ezt az „érát” –
aki az ajtón
úgy sietett be,
hogy még
homloka sem
súrolta a félfát.
Hiszen Leninre
csak nem találó,
hogy „vezér
Isten akaratából”?
Ha isteni lett volna
és fejedelmi,
nem ismerne
félelmet dühöm,
mernék a hódoló
tömeggel perelni,
útjába állnék,
esküszöm!
És felzendülne
hangos torkú
átkom,
s míg eltaposna
a bőszek
menete,
az ég felé
szórnám
istenkáromlásom,
s a Kremlre
bombát
dobnék:
De Dzerzsinszkij
a sírhoz
kemény léptekkel jön –
örhelyét
a Cseka
most akár el is hagyja –
millió szemem,
az enyémen is,
mind a kettőn
csak könny-jégcsapok –
az archoz odafagyva.
Istennek
nem újság
a kincstári hódolat.
Nem!
Szivünkre ma igaz
fájdalom
jege hűl!
Mától
a legföldibb
nyugszik a föld alatt
a föld
mindenkor
lakói közül.

Földi ő,
de nem
a saját
vályújára mered.
A Föld
egészét
egyszerre fogja át,
látta
azt,
mit az idő rejteget.
Mint ti
vagy én,
szakasztott olyan,
csak
talán
a szeme táján
jobban fodrozza
a bőrt
a gondolat-folyam,
s keményebb
gúny
ül a száján.
Nem kényúr-keményiség ez,
mely diadal-kocsival
gyeplőt rángatva
eltipor
téged –
ő
emberi-gyöngéd
a társaival –
ő
az ellenséggel
vasnál keményebb.
Néhány
gyengéje
bennünket is nyom.
Akárcsak mi,
ő is volt beteg.
Én például
szememet
billiárdal rontom –
ő sakkal –
vezérnek
így a helyesebb!
A sakkról
a valódi
ellenségre tért át –
a tegnapi gyalogokat
ember-sorba vezetve
felállította
mint munkás-emberi diktatúrát,
s a tőke börtönének
bástyáját leverte.
Neki is,
nekünk is
ugyanaz drága.
Távol éltem tőle –
akkor hát
hogy lehet,

hogy odaadnám
a rajongástól együgyűvé válva
egyetlen
lélegzetéért
az életemet?
És nemcsak én!
Miért lennék
jobb akárkinél?!Csak ajka nyílna –
szólnia se kéne –
a falu,
a tárna,
a bőr
burkából
ki ne bújna ki
érte?
Dülöngök –
megártott tán
a túl sok bor meg a bánat –
a sinektől
ösztönösen
távol.
Ki
siratná meg most
halálocskám,
mikor mindenki
görnyed
e roppant haláltól?
Újból
éled
a nomád Oroszország.
Pusztá kézzel jönnek,
vagy hozzák
zászlóikat.
Az Oszlopcsarnok remeg,
ahogy bebolyongják.
Miért?
Mi végett? Mi miatt?
Gyász-zümmögéstől
rekedt
a táviró.
Könny-havat
hullatnak
a zászlók vörös szemmel.
Mit tett ő,
és honnan való
ez a legemberibb ember?
Uljanov
rövid
életet élt,
ismerős
végig az útja,
de Lenin elvtárs
hosszú életét
meg kell
írni
újra és újra.